

Vuslat Ateşi

– NEJAT HOCA · 21 Mart 2026

Ateşten bir nehir, aktı özüme,
Yıldızlar serildi, gülen yüzüme.
Bu sevda simyası, beni bürüyen,
Ezelden ebede, aşkla yürüyen.

Gece bir tül gibi, serildi arka,
Göklerden döküldü, ilahi harka.
Sessizlik içinde, duyulan nefes,
Ruhumu kurtaran, o nurlu kafes.

Denizler şenlendi, senin adınla,
Toprak çiçeklendi, eşsiz tadınla.
Rüzgârda savrulan, binlerce çiçek,
Bu vuslat rüyası, en büyük gerçek.

Zamanın kalbinde, durdu bu saat,
Seninle başladı, sonsuz itaat.
Gönül kapısını, çalıyor bahar,
Karanlık silindi, bitti bu kahar.